

Łukasz Szewczyk

Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
Wydział Finansów i Ubezpieczeń
e-mail: lukasz.szewczyk@ue.katowice.pl
tel. 604 502 554

Skutki zmian w zakresie finansowania systemu gwarantowania depozytów dla sektora bankowego w Polsce

***Streszczenie.** Przedmiotem rozważań w artykule jest kwestia zmian w zasadach finansowania systemu gwarantowania depozytów w Polsce i ich znaczenia dla sektora bankowego w kontekście obciążeń finansowych, jakie z nich wynikają dla uczestników systemu. Podkreśla się bowiem fakt, że obecne obciążenia finansowe sektora bankowego, wynikające z różnych tytułów, w tym z konieczności finansowania systemu gwarantowania depozytów, są wysokie, a tym samym mogą negatywnie wpływać na sytuację finansową banków w sektorze.*

***Słowa kluczowe:** system gwarantowania depozytów, model finansowania, składka depozytowa, sektor bankowy*

Wstęp

Systemy gwarantowania depozytów odgrywają istotną rolę w sieciach bezpieczeństwa finansowego. Praktyka pokazuje, że w znaczącym stopniu przyczyniają się one do zapewnienia stabilności systemu finansowego. Doświadczenia polskiego systemu gwarancyjnego dowiodły, że właściwy sposób finansowania systemu ma kluczowe znaczenie w przypadku konieczności zaspokajania roszczeń deponentów i realizacji funkcji pomocowych wobec jego uczestników. Polski system gwarantowania depozytów jest finansowany z kilku źródeł. Ich cechą wspólną jest fakt, że obciążenia finansowe na rzecz systemu są ponoszone przede wszystkim przez jego uczestników.

Celem artykułu jest prezentacja zmian, jakie w ostatnich latach zaszły w polskim systemie gwarantowania depozytów w aspekcie jego finansowania. Należy tu zauważyć, że zmiany te są dwójakiego rodzaju. Dotyczą one wzrostu obciążeń uczestników w związku ze zwiększaniem stawek opłat obowiązkowych, z drugiej strony są związane z wprowadzaniem nowych obciążeń (np. utworzenie w 2013 r. funduszu stabilizacyjnego). Kolejną kwestią są zmiany o charakterze systemowym, związane z wejściem w życie nowej dyrektywy w sprawie gwarantowania depozytów i koniecznością tworzenia funduszu gwarancyjnego, który do 2024 r. ma osiągnąć poziom 0,8% ogólnej wartości depozytów zgromadzonych przez uczestników systemu. Ważne jest również to, że składki opłacane przez banki od 2017 r. będą korygowane o indywidualne ryzyko uczestników systemu, co stanowi istotną zmianę w porównaniu do obecnie stosowanych rozwiązań.

1. Teoretyczne aspekty finansowania systemów gwarantowania depozytów

Konieczność zmian w zakresie finansowania systemów gwarantowania depozytów w Unii Europejskiej jest akcentowana od początku globalnego kryzysu finansowego. Do podstawowych przesłanek zmian w zakresie finansowania systemów zalicza się przede wszystkim wysoki poziom gwarancji w Unii Europejskiej, zwiększanie zakresu uprawnień systemów gwarancyjnych oraz niski poziom funduszu gwarancyjnego w wielu państwach członkowskich.

Głównym źródłem finansowania systemu gwarantowania depozytów są składki depozytowe, a co za tym idzie, definiowanie zasad określania ich wysokości jest bardzo ważną kwestią dla systemu i jego uczestników. Wzorcowy model wyceny składki depozytowej powinien spełniać następujące wymagania [Radomski 2015: 161]:

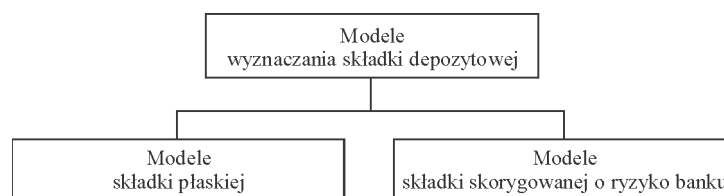
- musi obejmować zarówno indywidualne ryzyko banku, jak i ryzyko całego sektora bankowego,
- całościowa metodologia musi charakteryzować się dla obydwu zainteresowanych stron (banków i systemu gwarancyjnego) przejrzystością i zrozumiałością oraz znajdować uzasadnienie w realiach rynku finansowego,
- pomimo złożoności wynikającej z konieczności oszacowania ryzyka, model finansowania powinien być prosty w implementacji i charakteryzować się efektywnością kosztową,
- powinien być elastyczny, co umożliwi jego dostosowywanie do zmiennych warunków otoczenia,
- model powinien być uniwersalny, co umożliwi jego implementację w różnych systemach gwarantowania depozytów.

Sposób finansowania systemu gwarancyjnego obejmuje pięć zasadniczych kwestii [Pawlikowski 2004: 13]:

- czas, w którym gromadzone są środki,
- podmioty finansujące system gwarancyjny,
- konstrukcję opłat,
- regulacje odnoszące się do inwestowania pozyskanych środków przez system,
- procedury wypłaty sum gwarantowanych.

Grzegorz Radomski wskazuje na dwa zasadnicze podejścia do obliczania składki depozytowej. Problem ten ilustruje schemat 1.

Schemat 1. Modele składki depozytowej

Źródło: Radomski [2015: 162].

Budowa optymalnego modelu finansowania systemu gwarancyjnego jest zadaniem złożonym. Globalny kryzys finansowy pokazał, że dla stabilności systemu finansowego będzie korzystniej, jeśli składki opłacane przez uczestników systemu uzależnione będą od generowanego przez nich ryzyka. System gwarancyjny powinien również uwzględniać w finansowaniu kwestię pozyskiwania funduszy na działania uzupełniające klasyczną funkcję, którą jest zaspokajanie roszczeń deponentów. Wiele funduszy prowadzi dziś szeroko rozumianą funkcję pomocową, co niewątpliwie podnosi koszty ich działania. Koszty finansowania systemu powinny być ponadto ponoszone przede wszystkim przez banki, bo to one bezpośrednio korzystają na uczestnictwie w systemie gwarancyjnym [Szewczyk 2016: 40].

Zróznicowanie wysokości składki może spowodować wprowadzenie dodatkowych elementów dyscypliny rynkowej do systemu bankowego, zmniejszyć niebezpieczeństwo pokusy nadużycia, a ponadto polepszyć efektywność sektora bankowego. Centralną kwestią pozostaje tu właściwy sposób oceny kondycji uczestnika systemu oraz metoda naliczania składki [Gospodarowicz 2008: 21].

W klasycznym modelu finansowania depozytów, w którym składka opłacana przez banki jest płaska, uwzględniane jest tylko ryzyko całego systemu bankowego. Trzeba tu jednak zauważyć, że ryzyko to oddziałuje na wysokość potencjalnych wypłat środków z tytułu udzielonych gwarancji. Natomiast pomija się tu kwestię ryzyka generowanego przez poszczególnych uczestników systemu. Na problem ten zwrócono uwagę m.in. w Raporcie de Larosiere'a z 2009 r.

Wskazano tam na fakt, że niestabilne źródła finansowania systemów gwarancyjnych, w tym brak uwzględniającego ryzyko systemu finansowania, wiąże się z ryzykiem, że to państwo będzie musiało ponosić obciążenia finansowe, bądź co gorsza, że system gwarantowania depozytów nie będzie w stanie w sposób właściwy realizować swoich funkcji [The High-Level Group... 2009: 38].

Kwestia uporządkowania problemu finansowania systemów gwarancyjnych znalazła również swoje miejsce w regulacjach unijnych. Po latach prac w 2014 r. została przyjęta dyrektywa w sprawie systemów gwarancji depozytów¹. Model systemu finansowania przyjęty w dyrektywie opiera się na składkach wnoszonych przez uczestników systemu, chociaż nie wyklucza finansowania z innych źródeł. Dyrektywa wskazuje również na konieczność wnoszenia tzw. składek nadzwyczajnych, których wysokość jest wprawdzie określona w dyrektywie, niemniej system gwarancyjny może ustalić wyższy poziom, jeśli będzie to konieczne. Formuła finansowania przyjęta przez prawodawcę unijnego wykorzystuje więc podstawowe zalety przyjętego, jako zasada ogólna, finansowania z góry (*ex ante*) – mniejszą pokusę nadużycia i brak procykliczności, dodatkowo redukując presję na wsparcie systemu finansowego środkami publicznymi przez uzupełnienie go w sytuacjach szczególnych o dopłaty z dołu (*ex post*) [Dzilińska 2014: 137-138]. Ponadto dyrektywa przewiduje konieczność wnoszenia składek, które będą powiązane z poziomem ryzyka związanego z działalnością instytucji kredytowych oraz docelową wielkością funduszu gwarantowania depozytów. Konstrukcja taka uwzględnia ubezpieczeniową rolę systemu gwarantowania depozytów, im wyższa tolerancja banku dla ponoszenia ryzyka, tym większy koszt ubezpieczenia środków jego deponentów, a sankcjonowanie bardziej ryzykownych modeli działalności wyższą składką może dalej redukować pokusę nadużycia związaną z istnieniem gwarancji depozytów. Ponadto uwzględnianie poziomu ryzyka w wysokości składek może uczynić system antycyklicznym [Dzilińska 2014: 137-138].

2. Źródła finansowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

Bankowy Fundusz Gwarancyjny, będący instytucją gwarantowania depozytów w Polsce, prowadzi kilka rodzajów działalności. Podstawową jest gwarantowanie depozytów, obok którego fundusz jest również odpowiedzialny za działalność pomocową wobec uczestników systemu i realizację innych zadań. Zostały one przedstawione na schemacie 2.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, s. 190.

Schemat 2. Zadania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego

Źródło: Florczak [2015: 17].

Działalność gwarancyjna BFG jest finansowana z dwóch podstawowych źródeł:

- funduszy typu *ex post*, które są tworzone z wpłat uczestników systemu po spełnieniu warunków gwarancji (fundusz ochrony środków gwarantowanych w bankach oraz fundusz stabilizacyjny Kasy Krajowej w przypadku Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych),

- funduszy typu *ex ante*, które stanowią dostępne fundusze własne BFG, pochodzące przede wszystkim z obowiązkowych wpłat uczestników systemu. Wysokość podstawowych funduszy własnych BFG w latach 2010 i 2015 przedstawia tabela 1.

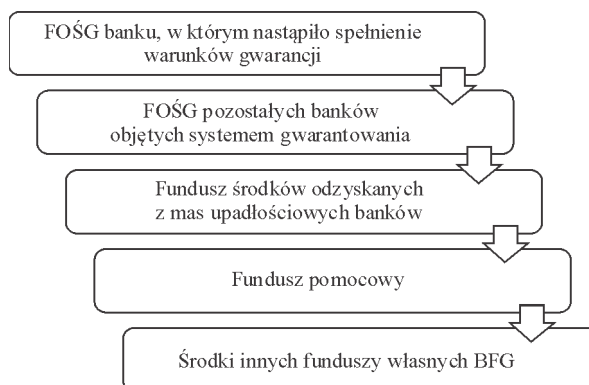
Tabela 1. Podstawowe fundusze własne BFG i ich wysokość w latach 2010 i 2015 [w zł]

Rodzaj funduszu	2010	2015
Fundusz środków odzyskanych z mas upadłości	53 623 031	54 014 027
Fundusz pomocowy	4 519 787 059	8 434 478 744
Fundusz statutowy i zapasowy	2 303 629 900	2 303 629 900
Fundusz stabilizacyjny	–	909 544 850
Fundusz gwarancji kas	–	30 294 536

Źródło: BFG [2010, 2015].

Patrząc na tabelę 1, należy zauważyć znaczący przyrost funduszu pomocowego (będącego podstawowym funduszem własnym BFG, tworzonym z wpłat uczestników systemu) w 2015 r. wobec 2010 r. Stan ten jest spowodowany przede wszystkim wzrostem stawek na fundusz pomocowy w latach objętych analizą. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest niewątpliwie wzrost obciążeń banków będących uczestnikami systemu.

Schemat 3. Kolejność uruchamiania środków przez BFG w ramach wypłaty sum gwarantowanych

Źródło: BFG [2015: 28].

Należy zauważyć, że środki, które BFG przeznacza na wypłaty sum gwarantowanych, uruchamiane są w określonej kolejności. W pierwszej kolejności są uruchamiane środki z funduszu ochrony środków gwarantowanych, a dopiero później wykorzystuje się fundusze własne BFG. Problem ten ilustruje schemat 3.

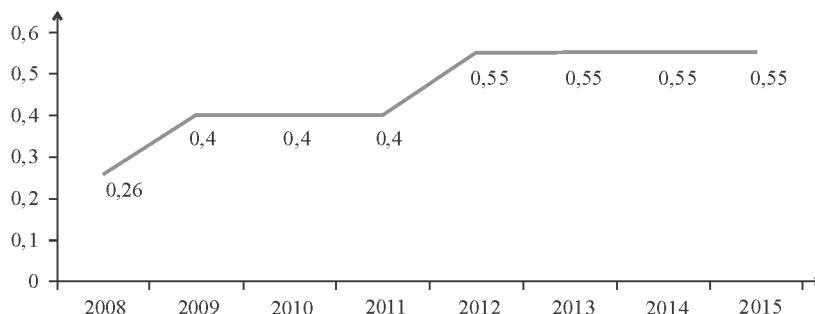
W ostatnich latach można zaobserwować wzrost stawki na fundusz ochrony środków gwarantowanych, co ilustruje wykres 1. Wysokość stawek opłaty na fundusz jest w ostatnich latach determinowana przede wszystkim upadłościami uczestników systemu (głównie Spółdzielczego Banku Rolnictwa i Rzemiosła w Wołominie) i koniecznością wypłat sum gwarantowanych.

Bankowy Fundusz Gwarancyjny oprócz działalności gwarancyjnej może również udzielać pomocy finansowej lub wsparcia bankom zagrożonym niebezpieczeństwem niewypłacalności. Zgodnie z ustawą o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym² pomoc finansowa może być udzielana w postaci pożyczek, gwarancji lub poręczeń oraz poprzez nabycie wierzytelności banku, w którym powstało niebezpieczeństwo niewypłacalności [BFG 2015: 38]. Nowelizacja ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym z listopada 2015 r. przyniosła zmiany w zakresie możliwości udzielania pomocy bankom w przypadku ich przejścia lub likwidacji, przejścia lub likwidacji zorganizowanej ich części lub wybranych praw majątkowych w drodze [BFG 2015: 38]:

- objęcia akcji banku przejmującego,
- udzielenia pożyczki lub gwarancji,

² Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, Dz.U. poz. 996.

Wykres 1. Wysokość stawki na FOŚG w latach 2008-2015 [w %]

Źródło: BFG [2008-2015].

– udzielenia gwarancji całkowitego lub częściowego pokrycia strat wynikających z ryzyka związanego z przejmowanymi lub nabywanymi prawami majątkowymi lub przejmowanymi zobowiązaniami,

– udzielenia dotacji na pokrycie różnicy pomiędzy wartością przyjmowanych lub nabywanych praw majątkowych i przejmowanych zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych na rachunkach deponentów banków.

Źródłem finansowania pomocy udzielonej bankom jest fundusz pomocowy. Jest on tworzony z obowiązkowych opłat rocznych wnoszonych przez wszystkie banki objęte obowiązkowym systemem gwarantowania depozytów oraz podziału nadwyżki bilansowej BFG. Istotą tego funduszu jest również to, że może on być wykorzystany na pokrycie zobowiązań z tytułu środków gwarantowanych w przypadku niewystarczających zasobów funduszu ochrony środków gwarantowanych lub funduszu gwarancyjnego kas [BFG 2015: 38].

Tabela 2. Wysokość stawek na fundusz pomocowy w latach 2009-2015 [w %]

Rok	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Wysokość stawki	0,045	0,045	0,099	0,099	0,1	0,1	0,189

Źródło: BFG [2009-2015].

Opłata uiszczana na fundusz pomocowy przez banki – uczestników systemu jest wyliczana jako iloczyn stawki oraz podstawy, którą stanowi 12,5-krotność sumy wymogów kapitałowych z tytułu poszczególnych rodzajów ryzyka oraz wymogów kapitałowych z tytułu przekroczenia limitów i naruszenia innych norm określonych w ustawie Prawo bankowe. Kształtowanie się stawek w przypadku opłat na fundusz pomocowy w latach 2009-2015 przedstawia tabela 2.

Tabela 2 pokazuje znaczący wzrost stawki na fundusz pomocowy w ostatnich latach. Przyczyn takiego stanu rzeczy jest kilka. Podstawową z nich jest dobra

sytuacja w sektorze bankowym, co stanowi zachętę do dodatkowego obciążenia banków różnymi opłatami, w tym na BFG. W Raporcie o stabilności systemu finansowego, opublikowanym przez NBP w lutym 2016 r., wskazano jednak na fakt, że dla utrzymania stabilności systemu finansowego kluczowe znaczenie ma wysoka odporność sektora bankowego na skutki spowolnienia gospodarczego i zaburzeń rynkowych. Nadmierne obciążanie sektora bankowego z tytułu nowych obciążeń fiskalnych, kosztów składki na Fundusz Wsparcia Kredytobiorców oraz wzrostu kosztów związanych z koniecznością odbudowy i wzmocnienia funduszy BFG może powodować skutki w postaci niższej odporności banków, a tym samym negatywnie wpływać na stabilność systemu finansowego [NBP 2016]. Wspomniana odbudowa funduszy BFG jest związana z faktem, że w latach 2014-2015 wystąpiły upadłości dwóch kas spółdzielczych: SKOK Wołomin i SKOK Wspólnota oraz Spółdzielczego Banku Rolnictwa i Rzemiosła w Wołominie. Wartość środków gwarantowanych, które zostały w związku z tym wypłacone przez BFG, przedstawia tabela 3.

Tabela 3. Wpłaty środków gwarantowanych realizowanych przez BFG w latach 2014-2015

Instytucja	Liczba deponentów	Wartość środków gwarantowanych [w mln zł]
Spółdzielczy Bank Rolnictwa i Rzemiosła w Wołominie	33 147	2037,0
SKOK w Wołominie	45 454	2246,5
SOKO Wspólnota	74 048	817,5

Źródło: BFG [2015].

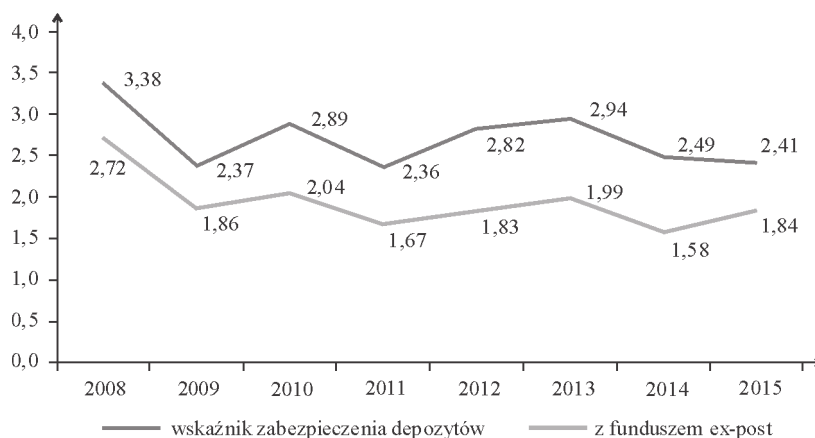
Wzrost opłat na fundusz gwarantowania depozytów jest również konsekwencją konieczności dostosowania się do wymogów nowej dyrektywy w sprawie gwarantowania depozytów zakładającej budowę funduszu gwarancyjnego, który do 2024 r. osiągnie poziom 0,8% depozytów gwarantowanych w systemie bankowym, a docelowo 2,6% w 2030 r. Należy tu jednak zauważyć, że w polskim systemie gwarancyjnym tzw. wskaźnik zabezpieczenia depozytów³ jest spełniony, co prezentuje wykres 2.

Dodatkowe obciążenia banków wynikają również z konieczności dokonywania wpłat przez uczestników systemu na fundusz stabilizacyjny, który został utworzony w 2013 r. nowelizacją ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Fundusz ten stanowi źródło finansowania ewentualnych działań mających na celu utrzymanie stabilności sektora bankowego. Jest on zasilany z obowiązkowych opłat będących iloczynem stawki oraz podstawy jej naliczania, którą stanowi

³ Stanowi on stosunek środków funduszu gwarancyjnego do sumy depozytów w systemie bankowym.

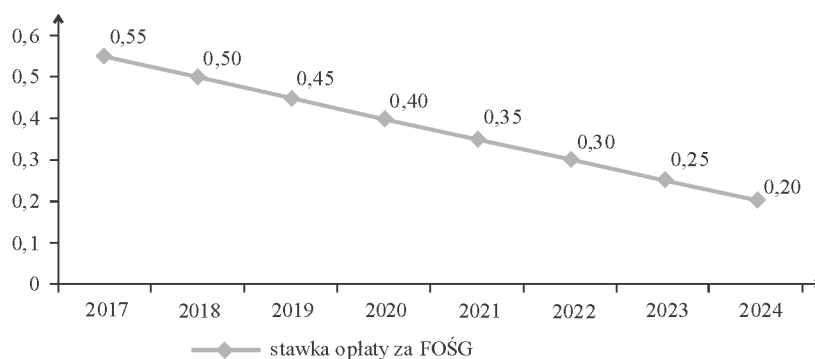

Wykres 2. Wskaźnik zabezpieczenia depozytów w latach 2008-2015 [w %]

Źródło: BFG [2008-2015].

Wykres 3. Wysokość stawki w FOŚG w związku z jego likwidacją do roku 2024 [w %]

Źródło: ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, Dz.U. poz. 996.

łączna kwota ekspozycji na ryzyko zdefiniowana w rozporządzeniu CRR IV⁴. Należy tu zauważyć, że stawka w przypadku funduszu stabilizacyjnego również w ostatnich latach wykazywała tendencję rosnącą. W 2013 r. wynosiła 0,009% podstawy, w 2014 r. – 0,037% w 2015 r. osiągnęła wartość 0,05% podstawy jej naliczania.

Należy dodać, że od 2017 r. nastąpią istotne zmiany w finansowaniu systemu gwarantowania depozytów w Polsce. Są one konsekwencją przyjęcia nowej

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, Dz.U. UE L 176 z 27.06.2013.

dyrektywy w sprawie gwarantowania depozytów w 2014 r. oraz zmian, jakie w związku z tym wprowadzono w polskich przepisach prawnych, w szczególności w przyjętej ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. Zmiany te będą dotyczyły przede wszystkim:

- likwidacji funduszu pomocowego i utworzenia w jego miejsce funduszu gwarancyjnego; zmieni się również sposób obliczania składki, zostanie wprowadzona składka uwzględniająca ryzyko uczestników systemu,
- wprowadzenia tzw. opłat nadzwyczajnych uiszczanych w momencie, w którym BFG nie będzie dysponował środkami na wypłatę sum gwarantowanych,
- wprowadzenia opłat na przymusową restrukturyzację, za którą BFG jest odpowiedzialny jako organ *resolution*,
- stopniowej likwidacji funduszu ochrony środków gwarantowanych (wykres 3).

Zakończenie

Finansowanie systemu gwarantowania depozytów jest związane z dużymi obciążeniami dla jego uczestników, które wynikają przede wszystkim z liczby opłat, jakie muszą wносить do systemu, i ich wysokości. Ostatnie lata przyniosły istotny wzrost obciążeń związanych z funkcjonowaniem systemu gwarancyjnego. Przyczyn tego stanu rzeczy jest wiele. Do najważniejszych z nich zaliczyć można sytuację w sektorze finansowym, związaną z koniecznością finansowania wypłat sum gwarancyjnych w związku z upadłościami Spółdzielczych Kas Oszczędnościowo-Kredytowych i banków spółdzielczych w latach 2014-2016 oraz konieczność dostosowania się do nowych wytycznych dyrektywy w sprawie funkcjonowania systemów gwarantowania depozytów, która nakłada obowiązek tworzenia stabilnego funduszu gwarancyjnego do 2024 r. Należy podkreślić, że 2017 r. przyniesie w tej kwestii istotne zmiany. Będą one dotyczyły przede wszystkim budowy funduszu gwarancyjnego zasilanego składkami uzależnionymi od ryzyka generowanego przez uczestników systemu. Od 2017 r. banki będą również zobligowane do wnoszenia opłat z tytułu mechanizmu uporządkowanej likwidacji i restrukturyzacji, co na pewno wpłynie negatywnie na ich wynik finansowy. Należy również zauważyć, że wprowadzaniu nowych obciążeń na system gwarancyjny w Polsce nie towarzyszy automatyczna likwidacja dotychczasowych opłat. Przykładem może tu być fundusz ochrony środków gwarantowanych, który będzie wygaszany do 2024 r., a czego konsekwencją jest fakt, że w pierwszym okresie po wprowadzeniu zmian obciążenia banków będą się kumulowały.

Literatura

- BFG. Bankowy Fundusz Gwarancyjny, 2008-2015, Raporty roczne Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Warszawa.
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, s. 190.
- Dzilińska O., 2014, Reforma polityki i systemu gwarantowania depozytów w Unii Europejskiej, *Studia z Polityki Publicznej*, nr 4(4): 131-142.
- Florczak T., 2015, Funkcjonowanie systemów gwarancji depozytowych na przykładzie Polski i Czech, *Finanse i Prawo Finansowe*, nr 4: 7-23.
- Gospodarowicz M., 2008, Skorygowana o ryzyko składka na ubezpieczenie depozytów – przegląd modeli teoretycznych, *Bezpieczny Bank*, nr 2(37): 19-45.
- NBP. Narodowy Bank Polski, luty 2016, *Raport o stabilności systemu finansowego*, Warszawa.
- Pawlikowski A., 2004, Zróżnicowanie systemów gwarantowania depozytów. Analiza różnych wariantów rozwiązań, *Bank i Kredyt*, nr 10: 4-16.
- Radomski G., 2015, Modele wyliczania składki depozytowej w systemach gwarantowania depozytów bankowych, *Bezpieczny Bank*, nr 4(61): 160-179.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013.
- Szewczyk Ł., 2016, Wybrane problemy dotyczące skuteczności systemów gwarantowania depozytów, *Bezpieczny Bank*, nr 1(62): 28-51.
- The High-Level Group of Financial Supervision in the EU Chaired by Jacques de Larosiere Report, 2009, Bruxelles.
- Ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, Dz.U. poz. 996.

The Effects of Changes to the Financing Model of the Deposit Guarantee Scheme in Poland's Banking Sector

Abstract. *The discussion in the paper is centered on changes in the funding model of the deposit guarantee scheme in Poland and their impact on the banking sector at large – in the context of financial burden for system participants. The author underscores the fact that the financial burden on the banking sector, resulting from a variety of factors including the need to finance the deposit guarantee scheme, is large enough already and thus may adversely affect the financial condition of banks.*

Keywords: *deposit guarantee scheme, funding model, deposit premium, banking sector*